

[Forsvarsministeren.]

derom ført til ende, vil muligt nødvendige forslag til ændringer i den i fjor i maj måned vedtagne forsvarslov kunne forelægges for den høje rigsdag.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne slå fast, at Danmark og det øvrige Vesteuropa og forøvrigt også De Forenede Stater ved den nedrustningspolitik, de har ført efter den sidste verdenskrigs afslutning, i praksis har vist, at man i alle disse kredse, de vestdemokratiske kredse, har håbet på en fredelig udvikling i verden og i vor verdensdel, og at man også har disponeret ud fra, at en sådan fredelig udvikling måtte blive resultatet af det, vi oplevede under den sidste verdenskrig. I øst har man imidlertid villet det anderledes, og derfor må Danmark og det øvrige Vesteuropa og ikke mindst De Forenede Stater nu styrke deres forsvarsberedskab og pålægge de forskellige landes befolkninger økonomiske byrder, som vi havde håbet kunne være blevet mindre. Det er imidlertid efter regeringens og den almindelige vesteuropæiske opfattelse nødvendigt at gå denne vej for at genoprette den magtbalance i Europa, uden hvilken opretholdelsen af freden ikke er mulig. Enhver i denne sal og i dette land ved, at den stedfindende styrkelse af forsvarsberedskabet i Vesteuropa kun har det ene formål at sikre freden og hindre aggression og at skabe en tilstand i Europa, hvor man på lige fod på forhandlingsbasis kan løse de problemer til verdensfredens betryggelse, som vi allesammen længes efter må blive løst. Det er dette, der er Atlantpagtens eneste formål, og de kredse her i landet eller andetsteds, der siger noget andet, taler efter min overbevisning imod bedre vidende. Jeg kan i denne forbindelse pege på, at hvert af Atlantpagtlandene i henhold til den indgåede aftale selv bestemmer, om det i en given situation anser anvendelsen af væbnet magt for nødvendig. Allerede heraf følger, at alle tanker om en angrebskrig indenfor Atlantpagtorganisationens rammer er udelukket. Men jeg vil gerne føje til, at begribeligvis er Atlantpagten en håndgribelig verdenspolitik realitet. Danmark går i hvert fald ikke ind i Atlantpagten for i en given situation at gentage eksperimentet fra 9. april 1940. Overfor et angreb og et uprovokeret overfald vil Danmark i forbindelse med vore allierede også gøre sin pligt til det yderste.

Med disse bemærkninger skal jeg indstille dette forslag til vedtagelse i det høje landsting.

Henry Hansen: Det forslag til rigsdagsbeslutning, vi her skal tage stilling til, er

ligesom vor tilslutning i sin tid til Atlantpagten af skelsættende betydning i dansk forsvars- og udenrigspolitik. Begyndelsen blev gjort med vor tilslutning til Atlantpagten. Tilslutningen til Atlantpagten stod rigsdagens tre største partier bagved, og på samme måde forholder det sig i dette tilfælde. Vort partis tilslutning til Atlantpagten var en konsekvens af, at de nordiske forhandlinger om et forsvarsforbund ikke førte til det resultat, som vi havde ønsket.

Det var og er vor overbevisning, at denne pagt, Atlantpagten, der blev indgået mellem stater, som opfatter begrebet frihed på samme måde, bød os de bedste muligheder, hvis vi ville sikre vort lands fortsatte frihed og selvstændighed. De begivenheder, der siden har fundet sted ude i verden, også indenfor De Forenede Nationer, har styrket vor tro på, at vi gjorde det rigtige, da vi tilsluttede os Atlantpagten.

Den beslutning, vi nu skal tage, er en konsekvens af vor tilslutning til Atlantpagten og efter vor mening en naturlig og absolut nødvendig konsekvens. Der har aldrig kunnet rejses tvivl om, at pagten kun har det ene formål at søge freden og friheden sikret, og ingen kan heller være i tvivl om, at når vi fik denne pagt, var det, fordi udviklingen efter afslutningen af den anden verdenskrig gik i en anden retning, end de demokratiske lande havde troet og håbet på. Det faktiske forhold er, som også den højtærede forsvarsminister nævnte, at medens England og Amerika efter krigens afslutning nedrustede, holdt Rusland stadig store styrker under våben. Man kan så rejse spørgsmålet, om et så stort krigsberedskab mod øst, som der her er tale om, skal tjene fredelige formål, men virkningen deraf er, at menneskene ikke fik den tryghed og den sikkerhed for en fremtidig fredelig udvikling, som de havde håbet på. Det er denne atmosfære af utryghed, der var baggrunden for oprettelsen af Atlantpagten. Det er meget vigtigt i alle forhold og specielt her at holde nøje rede på årsag og virkning. Ingen vil vist påstå, at utrygheden føles mindre i dag, end da Atlantpagten blev oprettet. Det gælder derfor om at drage konsekvenserne af pagten — et papir alene gør det ikke — for derved at bidrage til, at en større følelse af sikkerhed skabes.

I rigsdagsbeslutningen skal vi tage stilling til følgende forhold: oprettelsen af en fælles forsvarsstyrke i Europa, at der heri kan indgå vesttyske styrker, udnævnelsen af en øverstkommanderende for forsvarsstyrken og endvidere, at de i Tyskland stationerede danske styrker tildeles den øverst-